

Dosarul nr. 3ra-1696/18
3ra-50/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (L. Holevițaia)
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (A. Corcenco, I. Grosu, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

23 ianuarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Mariana Pitic
Maria Ghervas
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Ion Moraru,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Moraru împotriva
Uniunii Avocaților din Republica Moldova și Ministerului Justiției al Republicii
Moldova cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Bălți, prin care s-a
respins cererea de apel depusă de Ion Moraru și s-a menținut hotărârea din
26 februarie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 02 aprilie 2015 Ion Moraru a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Uniunii Avocaților din Republica Moldova cu privire la anularea deciziei Comisiei
pentru Etică și Disciplină din 24 noiembrie 2014.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, de către Comisia pentru Etică și
Disciplină la 24 noiembrie 2014 a fost emisă în lipsa sa decizia prin care i s-a aplicat
sanctiunea disciplinară - retragerea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.

Reclamantul a relevat că decizia din 24 noiembrie 2014 a primit-o prin
intermediul oficiului poștal la data de 30 decembrie 2014, iar la 19 ianuarie 2015 a
depus cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea acesteia.

A indicat că conform avizului de recepție, cererea a fost recepționată de pârât la
data de 20 ianuarie 2015, iar la 06 martie 2015 a primit răspunsul la cererea prealabilă.

Ion Moraru a opinat că cererea de chemare în judecată a fost depusă în termen
având în vedere că pe perioada dată s-a aflat la tratament.

Totodată a relevat că în decizia din 24 noiembrie 2014 a Comisiei de Etică și
Disciplină este indicat faptul că nu și-ar fi onorat obligațiunile contractuale în raport cu
clienții, ceea ce nu este corect, drept confirmare servind cazul petiționarului Machidon
asupra căruia a lucrat până în ultimul moment, fapt certificat prin nenumăratele citații,
cereri, contestații, demersuri, referințe, încheieri, ordonanțe, decizii judecătorești pe
care le-a obținut prin muncă asiduă.

Mai mult, în respectiva decizie s-a indicat că după renunțarea clientului de la
serviciile sale ca avocat, contrar voinței clientului și-ar fi continuat atribuțiile de
apărător, nefiind însă clar care anume petiționar/client s-a plâns pe această încălcare.

Referitor la petiția depusă de către Machidon N., la 18 iulie 2014, reclamantul a punctat că a comunicat deja CED despre faptul că acesta a încercat de nenumărate ori să-i păteze bunul nume și reputația profesională în diferite organe de drept.

În ceea ce privește petiția Mariei Cimpoieș, reclamantul a menționat că la 14 februarie 2013 a încheiat contract de asistenta juridică pentru consultarea și deservirea juridică de care avea nevoie și anume acumularea documentelor pentru reabilitarea și încasarea evaluării bunurilor ilegal sechestrate de fostul regim sovietic în urma represiunilor politice. La 07 octombrie 2013 a înaintat în adresa petiționarei o înștiințare, unde a solicitat să se prezente la OCT Briceni, pentru a achita serviciile de evaluare a bunurilor familiei Cimpoieș confiscate ilegal de către regimul sovietic în anul 1948 în sumă de 353 lei, iar la 07 noiembrie 2013, Maria Cimpoieș a venit la oficiul său din mun. XXXXX, fără o coordonare preventivă și fără voia sa, neavând permisul să intre, însoțită fiind de două persoane străine care nici nu s-au prezentat și și-au permis un comportament barbar și huliganic.

Reclamantul a mai indicat că la 11 octombrie 2013 a înaintat în adresa Mariei Cimpoieș o înștiințare prin care a solicitat să se prezente la OCT Briceni, pentru a achita serviciile de evaluare a bunurilor confiscate ilegal de către regimul sovietic în anul 1948, în sumă de 353 lei, care până la 07 noiembrie 2013 așa și nu au fost achitate.

Astfel, la 07 noiembrie 2013, dânsa a reziliat unilateral, contractul de asistență juridică din 14 februarie 2013, iar la 15 noiembrie 2013 i-a remis copiile documentelor.

Cu referire la petiția Anei Buzichevici reclamantul a susținut că la 13 octombrie 2014 a transmis o cerere de amânare a ședinței, deoarece citația pentru ședința din aceeași dată a primit-o în aceeași zi la ora 09:00, iar ședința a fost stabilită la ora 13:00, respectiv a fost pus în situația de imposibilitate de a se prezenta, dat fiind faptul că erau deja stabilite alte ședințe în judecată, anexând la cerere și dovezile corespunzătoare.

La fel, a relevat că în decizia din data de 24 noiembrie 2014 este indicat faptul că, prin deciziile CED din 15 mai 2013 a fost sancționat cu amendă de 3 000 de lei, la 05 iulie 2013 a fost sancționat cu amendă de 1 000 de lei, iar la 24 ianuarie 2014 i-a fost aplicată sancțiune-mustrare.

A mai indicat că în procedura Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău se află spre examinare cererile de chemare în judecată cu privire la anularea deciziilor din 05 iulie 2013, 24 ianuarie 2014 și din 15 mai 2013 și nu există nici o hotărâre irevocabilă pe aceste cazuri.

În urma argumentelor aduse, a conchis că nu a făcut nici o încălcare care ar contravine legii în vigoare, tuturor normelor de conduită și bunurilor moravuri, care ar permite pârâtului să-i retragă licența, iar decizia CED din data de 24 noiembrie 2014 o consideră ilegală și nefondată.

Ion Moraru a solicitat anularea deciziei CED din data de 24 noiembrie 2014.

La 28 aprilie 2015 Ion Moraru a depus cerere suplimentară de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat atragerea Ministerului Justiției al Republicii Moldova ca parte pe dosar, anularea deciziei CED din data de 24 noiembrie 2014 și a ordinului nr. 139 din 31 martie 2015 emis de către Ministerul Justiției ilegal.

Prin hotărârea din 26 februarie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău cererea de chemare în judecată înaintată de Ion Moraru a fost respinsă ca nefondată.

La 19 martie 2016 Ion Moraru a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, solicitând admiterea cererii de apel, casarea integrală a hotărârii instanței de fond, cu admiterea acțiunii.

Prin încheierea din 13 iulie 2016 a Curții Supreme de Justiție a fost admisă cererea depusă de Uniunea Avocaților, reprezentată de avocatul Mihail Gafton cu privire la strămutarea cauzei pentru examinare la o altă instanță de același grad și remisă cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Moraru împotriva Uniunii Avocaților din Republica Moldova și Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ, la Curtea de Apel Bălți pentru examinare în ordine de apel.

Prin decizia din 20 decembrie 2016 a Curții de Apel Bălți a fost admisă cererea de apel declarată de Ion Moraru, casată hotărârea din 26 februarie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău și emisă o nouă hotărâre prin care a fost admisă cererea de chemare în judecată, anulată decizia Comisiei pentru Etică și Disciplină din 24 noiembrie 2014 și ordinul Ministerului Justiției al Republicii Moldova nr. 139 din 31 martie 2015 cu privire la retragerea licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.

La 18 ianuarie 2017 Uniunea Avocaților din Republica Moldova reprezentată de avocatul Mihail Gafton a contestat cu recurs deciziei din 20 decembrie 2016 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea cererii de recurs cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii instanței de fond.

Prin decizia din 31 mai 2017 a Curții Supreme de Justiție a fost admis recursul declarat de Uniunea Avocaților din Republica Moldova reprezentată de avocatul Mihail Gafton, casată decizia instanței de apel cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Bălți, de un alt complet de judecată.

Prin decizia din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Bălți a fost respins apelul declarat de Ion Moraru și menținută hotărârea din 26 februarie 2016 a Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău.

La 16 noiembrie 2018, Ion Moraru, a declarat recurs împotriva deciziei din 14 decembrie 2017 a Curții de Apel Bălți, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea hotărârii instanței de fond și deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a menționat că nu este de acord cu hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel, pe care le consideră ilegale, neîntemeiate și pasibile casării.

La fel, a relevat că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de argumentele și motivele sale invocate în susținerea pretențiilor înaintate, au emis hotărâri nemotivate, lipsite de fundament juridic și contrare materialului probator administrat, astfel fiind încălcate și dispozițiile art.6 CEDO.

Totodată, a opinat că argumentele invocate de instanțele ierarhic inferioare în susținerea concluziilor adoptate de respingere a cererii de chemare în judecată sunt neîntemeiate. Or, ultimul prin comportamentul și atitudinea sa profesională a acordat asistență juridică calificată în volumul solicitat de către clienții-petiționari și nu a comis nici o încălcare care ar contravine legii în vigoare, tuturor normelor de conduită și bunurilor moravuri, care ar permite pârâtului să-i retragă licența, iar decizia CED din 24 noiembrie 2014 este ilegală și neîntemeiată.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele cauzei atestă că decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 14 decembrie 2017, expediată părților prin intermediul oficiului poștal la

23 ianuarie 2018, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la materialele dosarului lipsesc.

În aceste circumstanțe recursul, declarat de Ion Moraru la 16 noiembrie 2018, se consideră în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ion Moraru, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond

și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Ion Moraru.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție
d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Ion Moraru.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Mariana Pitic

Judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat